

Med Hensyn til Guldpolitikken glæder det mig, at jeg har stoppet et Hul i den højtærede Ministers Hjerneskal. Jeg skal kun sige, at jeg har slet ikke diskuteret teoretiske Spørgsmaal her, men det er vist rent teoretiske — maaske ogsaa rigtige — Betragtninger, der har ledet mine svenske og norske Kolleger til at tage den Stilling, de tager, og de har rent teorisk ogsaa Ret i, at man i og for sig ikke behøvede Guldet. Men for mig har det slet ikke drejet sig om det teoretiske Spørgsmaal, men om det rent praktiske Spørgsmaal: Hvad vil der ske? Og Spørgsmaalet maatte da afgøres efter, hvad der var Frankrigs, Englands og Amerikas Interesse, og det var selvfølgelig — som guldproducerende Lande — at hævde Guldet. Endvidere kom det andet Moment til, som jeg havde berørt, at Tyskland ikke længere kan betale med sit Papir.

Med Hensyn til Valutapolitikken var den ærede Minister ikke enig med mig, og han kom med en hel Del Bemærkninger, som var meget plausible, saa plausible, at endogsaa min konservative Kollega fra København (Theodor Jensen) straks blev overbevist, hvad der er meget naturligt, eftersom Argumenterne blev fremsat meget bestikkende. Men jeg vil dog sige til den ærede Minister, at det, der er Fejlen i hans Synspunkt, er, at han gik ud fra, at Valutakursen sættes efter Tilbud og Efterspørgsel paa normal Maade. Valutakurserne har i begge Lande under Krigen været manipulerede Kurser. I høj Grad i Sverige, hvor der har foreligget positiv Beslutning af de 5 Banker og Finansministeriet. Og de har herhjemme for saa vidt ogsaa været manipulerede, som dels de Banker, der laa med Valuta, og navnlig ogsaa mange fremmede, endog for fremmede Magters Regning, har fundet deres Fordel i at jobbe den fremmede Valuta, særlig Mark og Rubler, i Vejret. Der har ikke i andre Lande været en tilsvarende stærk Spekulation, tilmed en Hausse-Spekulation, i fremmed Valuta, som der har været herhjemme. Hvad der kan gøres i Sverige, kunde ogsaa gøres her. Det viser sig ogsaa, at jeg har haft Ret. Ved det, at vi til enhver Tid har holdt Mark og Rubler for højt, er vi for det første kommet til at paaføre os et Tab, for det andet har vi forhøjet vort eget Prisniveau, idet vi derigennem har faaet højere Priser for de Varer, vi udførte til Tyskland, end vi i Virkeligheden skulde have, og for det tredje er vi kommet i et skævt Forhold til Sverige. Den

højtærede Minister vil ikke kunne nægte at i Sverige var Noteringen af fremmed Valuta 8—10 pCt. lavere end hos os, og dette maatte have til Følge, at den danske Valuta fulgte med. Aarsagssammenhængen er ikke den, som nogle vil tro, at man begyndte i Sverige med at slaa den danske Valuta ned, nej, man begyndte med at slaa den fremmede Valuta ned, og da vi ikke fulgte efter, blev man tvunget til ogsaa at slaa vor Valuta ned.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Nationalbankens Magt tror jeg, jeg er enig med den ærede Minister. Jeg er ganske enig i, at Nationalbanken selvfølgelig ikke skal indlade sig i et tarveligt Kapløb om at faa Kunder og sligt. Det er ikke Nationalbankens Opgave, og det tror jeg ogsaa fremgik tilstrækkeligt baade af min Kritik i sin Tid i 1908 og af det, jeg berørte i Gaar, nemlig at Fordelingen af Overskuddet fristede Banken noget til at vove sig ind i Kapløbet efter en høj Dividende. Hvad jeg mente, og hvad der ogsaa fremgik af det, jeg sagde, var, at Banken skal i Kraft af sin Kapital og i Kraft af sine Lederes Personlighed staa saa stærkt, at den, uden at have Indflydelse paa en Række Fænomener, som f. Eks. Valutakurserne — jeg maa paastaa, at Nationalbanken ikke har Myndigheden der, det har andre Banker —, er i Stand til at sætte ganske bestemte Regler for Lombarderingen ligesom den svenske Rigsbank, at den med andre Ord har en Styrke i sig selv overfor de andre Banker, som den ikke har i dette Øjeblik. Den ærede Minister deler jo min Mening om, at Banken er stagnerende. Jeg mener, at der er en Række Forretninger, Banken kan tage op, som ikke er risikable og ikke kompromitterer den. Jeg nævnedes f. Eks. Oprettelsen af et Clearing House, som jeg synes vilde være en god Ting.

Den højtærede Minister kom med nogle elskværdige eller ikke elskværdige Bemærkninger om, hvad jeg havde sagt, og om, hvorledes jeg havde sagt det, om det var sagt paa en underholdende Maade, godt eller daarligt, medens en anden æret Taler fremkom med megen Dadel overfor mig. Jeg vil gerne have Lov til i Almindelighed at sige, at jeg er forfængelig nok til ikke at kunne lide Dadelen og selvfølgelig nok til at blive fornærmet over Rosen.

Overfor en Bemærkning, som det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) fremsatte overfor mig i Gaar, vil jeg gerne sige, at jeg mener virkelig, at Arbejds-